

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3620/2025
30.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Владиславе Милићевић, Бранке Дражић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Трбук, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, Регионални центар према граници са Републиком Хрватском, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1212/2025 од 04.09.2025. године, у седници одржаној 30.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1212/2025 од 04.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1212/2025 од 04.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 921/2024 од 23.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћеног увећања плате по основу прековременог рада у периоду од 01.07.2022. године до 31.03.2023. године исплати износ од 48.731,47 динара, са каматом од 17.04.2025. године до исплате, као и да му на име неисплаћене обрачунате и доспеле камате (од доспелости сваког појединачног месечног износа до 16.10.2024. године) исплати износ од 16.002,96 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 89.949,00 динара са каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1212/2025 од 04.09.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Наиме, предмет тражене правне заштите је исплата накнаде тужиоцу на име увећане плате за прековремени рад за период од 01.07.2022. године до 31.03.2023. године, а побијаном одлуком усвојен је тужбени захтев тужиоца, применом одредби Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 ... 95/2018), Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 6/16, 24/18, 87/18) и Посебног колективног уговора за полицијске службенике ("Службени гласник РС", бр. 62/19, 62/20, 81/21). О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом. Ревизијом тужене се не указује на другачије одлуке донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Имајући у виду напред наведено, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права. Битна повреда одредаба парничног поступка не представља разлог за изјављивање посебне ревизије на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 441.ЗПП, прописано је да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Из наведене одредбе произлази да у свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, применом члана 403. став 3.ЗПП.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужилац је поднео 04.11.2024. године, а вредност предмета спора је 48.731,47 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је ревизија тужене

недозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП, са којих разлога је, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд одлучио, као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић